

အိမ်

Aye Thandar Aung

(ဇာတ်)

ငယ်...

အခန်း {၁}

"သားလေးရေ သားလေး မေမေခေါ်တာ ကြားရဲ့လား..."

"သားလေးရေ" ဆိုတဲ့ ခေါ်သံနှင့်အတူ အိမ်ထဲကိုဝင်လာသော ငယ်...။

"လာပါပြီ မေမေရေလို့"

ကလေးကိုချီကာ အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်လာသော ငယ်ရဲ့မေမေ ဒေါ်သီ
ထွန်း။

"မေမေ့ အမောပြေလေး မေမေ့ဆီကိုလာပါဦး၊ မေမေသားလေးကို သတိ
တွေ ရနေတာ"

သားဖြစ်သူကို အမြတ်တနိုး နမ်းရှိုက်ကာ ပြောနေသော ငယ်ကိုဒေါ်သီ
ထွန်း ပြုံး၍ကြည့်ကာ။

"ငယ်မေမေတို့ မြန်မာပြည် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ၊ ကဏ္ဍရဲ့မေမေကလည်း
ခဏခဏ ဖုန်းဆက်မေးနေပြီ၊ မေမေတော့ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ မသိ
တော့ဘူးကွယ်"

ကဏ္ဍဆိုတာ သူမဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့သား။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူမရဲ့
ရန်သူတော်။

"သမီး အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆိုတာ အန်တီစုသိနေတာပဲ၊ သူ့သားက သမီး
လို တစ်ခုလပ်ကို လက်ထပ်ယူမယ်တဲ့လား... မေမေ၊ ပြီးတော့သမီးနဲ့
မျက်နှာကြောတည့်တာလည်း မဟုတ်ဘူး"

"သမီး ဖေဖေရဲ့စကားကို ပယ်ရှားတော့မလို့လား...၊ သမီးဖေဖေလက်နဲ့ အမြတ်တနိုးရေးခဲ့တာကို သမီးကခြေနဲ့ဖျက်တော့မလို့လား..."

"ဖေဖေ့ကို ကျေးဇူးကန်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးမေမေ၊ ဖေဖေလက်နဲ့ အမြတ်တနိုးရေးထားတာကိုလည်း သမီးသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးခြေနဲ့ ဖျက်သင့်ရင် ဖျက်ရမှာပဲ၊ မေမေလည်း ဦးကဏ္ဍညီရဲ့ အကြောင်းသိနေတာ ပဲ၊ သူကမိန်းမတွေကို သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေလို့ထင်နေတာ သမီးအတွက် ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး မေမေ"

"ငယ်ရယ်..."

ဒေါ်သီထွန်း သူမသမီးအကြောင်း သူမအသိဆုံးပါ။ စိတ်နာပြီဆိုလျှင် လှည့်မကြည့်တက်တော့တာ သူမရဲ့အကျင့်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်ကနေ အမေရိက ဘာကြောင့်လာနေရလဲဆိုတာ အမေဖြစ်တဲ့သူမ ယခုအချိန်ထိ မသိသေး။ သူမသိတာဆိုလို့ ငယ်ဆိုတဲ့ သူမသမီးလေးမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ ရင်သွေးလေးရှိနေတာ။ ဒါကိုတောင် လေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီးမှ သိရသည်။ ပြီးတော့ အဲဒီသူစိမ်းဆိုတာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလဲ သူမမသိရ...။

"မေမေ ငယ်သားလေးကို ရေချိုးပေးလိုက်ဦးမယ်၊ သားလေးမေမေနဲ့ သားလေးရေချိုးမယ်နော် ပြီးရင်မန်မန်စားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ငယ်သားလေးက ဆိုးခြင်းမရှိ အနေအေးသည် လိမ္မာသည်မို့ ငယ်စိတ်ချမ်းသာရသည်။ နောက်တစ်ပတ်ဆို ငယ်သားလေး လေးနှစ်ပြည့်ပြီ။ ငယ်မြန်မာပြည်ကို မပြန်ချင်ပေမဲ့လည်း ပြန်ရပေတော့မည်။ သူမသားလေးရှေ့ရေးရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား...။

"သား ဒီနေ့အချို့တွေ စားသေးလား..."

"သားစားချင်ပေမဲ့ ဖွားဖွားကမကျွေးလို့ သားမစားပါဘူးမေမေ၊ ပြီးတော့ ဘွားဘွားဆုနဲ့လည်း သားဖုန်းပြောသေးတယ်"

"ဟုတ်လား သားနဲ့ဘွားဘွားဆု ဘာတွေပြောကြတာလဲ မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြနိုင်မလား..."

"ဘွားဘွားဆုက မေမေ့ကိုပြန်မပြောရဘူးတဲ့ ဒါပေမဲ့မေမေကသားရဲ့ မေမေလေ သားပြောပြမှာပေါ့၊ ဖွားဖွားဆုကလေ မြန်မာပြည်ကိုသွားချင် တယ်လို့ မေမေ့ကို အတင်းတောင်းဆိုခိုင်းတာ"

"သားကရော မြန်မာပြည်ကို သွားချင်လား..."

"သွားချင်တယ်မေမေ၊ မေမေက အဲဒီမှာမွေးတာဆို သားလည်း မြန်မာ ပြည်ကို သွားလည်ချင်တယ် မေမေ၊ မသွားချင်လည်း ခဏလေးပါ။ မေမေ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို သွားလည်ကြမယ်လေ"

"မေမေတို့မြန်မာပြည်ကို သွားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး သားလေး အပြီးပြန် မှာ၊ အဲဒီမှာ သားဘိုးဘိုးလည်း သားကိုစောင့်နေတယ်"

"ဒါဆို သားသား ဘိုးဘိုးနဲ့ရော ဘွားဘွားဆုနဲ့ရော တွေ့ရတော့မှာပေါ့ နော်"

ပျော်ရွှင် ကြည်နူးသည့်အသွင်အပြင်နှင့် ဝင်းပသွားသည့် သားလေးရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ငယ်ခေါင်းညိမ့်ပြသည်။

"ဒါပေါ့သားလေးရဲ့ ကဲ ရေချိုးရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ..."

ငယ်လိမ္မာလွန်းလှတဲ့ သူမရဲ့သားလေးကို ကြည့်၍ပြုံးနေမိသည်။ သူမ သားလေးက ဖခင်နဲ့တော့ တခြားစီ။

"သားလေး တော်ပြီနော် လာ... မေမေရေသုတ်ပေးမယ် ပြီးရင် အင်္ကျီ လှလှလေး ဝတ်ပြီး ဈေးဝယ်ထွက်မယ်"

မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရတော့မည် အတွေးဖြင့် ငယ်ထမင်းစားဖို့တောင် မေ့ သွားသည်။ သားလေးလည်း ထိုနည်းတူပင်။

"ဘာတွေသွားဝယ်ဦးမှာလဲ မေမေ၊ သားတို့ မနေ့ကပဲသွားပြီးပြီ ထင် တယ်"

"မနေ့က ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ သွားဝယ်တာလေ သားရဲ့ ဒီနေ့တော့ သားအတွက်အင်္ကျီတွေနဲ့ ဖွားဖွားအတွက် အင်္ကျီတွေ သွားဝယ်ရဦးမယ်"

"မြန်မာပြည်ကို ပြန်ဖို့လား... မေမေ"

"ဒါပေါ့သားရဲ့..."

"ဒါဆို မေမေ့အတွက်ကရော"

"မေမေက ရှိပြီးသားလေ သားရဲ့ သားလေးနဲ့ဖွားဖွားအတွက်ပဲ မေမေဝယ် ရတော့မှာ၊ ကဲပါ စကားများမနေတော့နဲ့ အင်္ကျီဝတ်ပြီးပြီဆိုတော့ သွား ရအောင်၊ တော်ကြာမေမေတို့ပြန်လာရင် မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်..."

ငယ် သားလေးလက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ငယ်မေမေက မျက်မှန်တပ်၍ လက်ထဲကဘုရားစာကို ဂရုတစိုက်ဖတ်လို့နေလေသည်။ ငယ်မေမေ့ကိုကြည့်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာ မိသည်က အမှန်...။

"မေမေငယ်နဲ့သားလေး ဈေးဝယ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်သင့်တာတွေ ပြင်ဆင်ရအောင်"

"ငယ်သမီးပိုက်ဆံကို သမီးဖြုန်းတာ မေမေ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး သမီး

ရယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့မြေးလေးက အရွယ်ရောက်လာပြီး လူပျိုဖြစ်ဦးမယ် ပြီး ရင်လူကြီးဖြစ်မယ်၊ အင်္ကျီတွေ အများကြီးဝယ်ပေးလို့ ပိုက်ဆံကုန်ရုံပဲ ရှိ တယ်။ သမီးရဲ့သားလေးက တစ်ထည်ဆို တစ်ထည်ပဲဝတ်လေ့ရှိတာ လေကွယ်၊ အကျင့် မလုပ်ပေးသင့်ဘူးနော်"

"ငယ်သားလေးကို အကျင့်လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးမေမေရဲ့ ငယ့်သား လေးက လိမ္မာလို့ ငယ်ဝယ်ပေးတာပါ။ ပြီးတော့ငယ်မြန်မာပြည်ကို ပြန် ရောက်ရင် အိမ်ကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သားလေးကို အချိန်မပေးဖြစ်မှာဆိုးလို့ ပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးတာလည်း ခဏခဏ၊ ပြောလို့ရမ လား ပြောကြည့်တာ ပြောလို့မရတော့လည်း သဘောပဲ"

"ဟီးဟီး မေမေကလည်း၊ ဪမေမေလည်း တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ နောက်နေ့တွေ သွားချင်တယ်ဆိုရင် ငယ်လိုက်မပို့ပေးနိုင်မှာဆိုးလို့"

"နေပါစေတော့ မေမေကဘယ်မှမသွားရလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အသက်ကြီးပြီထင်ပါရဲ့ ဒူးဆစ်တွေ နာလာလို့မလိုက်တော့ပါဘူး သမီး ရယ်"

ငယ်သားလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ သားလေးက သူလည်းဘာမှမသိဘူး ဆိုသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြလေသည်။ ငယ်လည်း သားလေးကိုပြုံးပြ လိုက်ကာ...။

"မေမေ့သဘောပါ ဒါဆိုငယ်နဲ့သားလေး သွားတော့မယ်နော်၊ မေမေတံခါး တွေ ပိတ်ပြီး သတိဝီရိယနဲ့နေပါ ငယ်ပြန်လာမှ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်"

ငယ်မေမေ့ကိုပြော၍ သားလေးလက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့ သည်။ ကားထဲရောက်တော့...

"သားလေး ခါးပတ်ကိုသေချာပတ်ထားပြီးတော့ ဒီသီချင်းလေးနားထောင်
နေ၊ မေမေကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းမှာမလို့ သားလေးမေမေ့ကို စကားမ
ပြောနဲ့နော်၊ သားလေး သိတယ်မဟုတ်လား... မေမေကားမောင်းနေတုန်း
သားလေးက စကားပြောရင် မေမေကသားလေးရဲ့ အသံကိုကြားပြီး အာရုံ
ထွေပြားတက်တယ်ဆိုတာ"

"ဟွန်းမေမေကလည်း သားကြောင့် ကားအက်ဆီးဒင့် တစ်ခါလေးဖြစ်ဖူး
တာနဲ့ သားကိုအပြစ်တင်နေတာ မပြီးတော့ဘူး"

"မေမေသားကို အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြိုတင်ကာကွယ်တာ
အန္တရာယ်ကင်းတယ်လေသားရဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ကားမောင်းလို့ရပါပြီ ပီပီ..."

"ပီပီ..."

ငယ်လည်းသားလေးနဲ့ အပြင်ထွက်တိုင်းအော်နေကျ အသံလေး "ပီပီ"လို့
အော်ကာ ဈေးဝယ်စင်တာသို့ သားလေးနှင့်အတူ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့
သည်။

ဈေးဝယ်စင်တာရောက်တော့ လူတွေကြားထဲမှာ သားလေးကိုပျောက်မ
သွားစေဖို့ သားလေးလက်ကို မြဲမြဲစွာ တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်
သည်။

"မေမေ သားရေခဲမုန့်စားချင်တယ် ဝယ်ကျွေးပါနော် မေမေ သားအိမ်ပြန်
ရောက်ရင် ဆေးသောက်ပါ့မယ်၊ သားကို ရေခဲမုန့်ဝယ်ကျွေးပါနော်"

"ဟုတ်ပါပြီသားရယ် မေမေဝယ်ကျွေးပါ့မယ်၊ သားဒီမှာထိုင်နေနော်
မေမေ သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

ငယ်သားလေးကို ခုံတွင်ထိုင်စေခဲ့၍ ရေခဲမုန့်ရောင်းသူဆီသို့ ထွက်လာခဲ့

သည်။

"Give me two ice cream (ရေခဲမုန့်နှစ်ခုပေးပါ)"

"OK..."

ငယ်ရေခဲမုန့်မှာနေရင်း သားလေးဆီကိုလည်း ခဏခဏလှည့်ကြည့်သည်။ သားလေးသူ့ဘေးနားက ဖြတ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံအိတ် လိုက်ပေးနေတာ တွေ့ရသည်။

"Uncle uncle Wallet (အန်ကယ် အန်ကယ် ပိုက်ဆံအိတ်)"

"Thank you, I am Myanmar, Are you Myanmar (ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါကမြန်မာ၊ သားကရောမြန်မာလား)"

"Yes Uncle ကျွန်တော်က မြန်မာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အင်္ဂလိပ်စကား အနည်းငယ် ပြောတတ်တယ် အန်ကယ်ကရော အလည်လာတာလား..."

"ဒါပေါ့ မင်းကရော အလည်ပဲလား..."

"မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်က မွေးကတည်းက ဒီမှာနေတာ၊ သားမေမေက မြန်မာလေ ဟိုးမှာရေခဲမုန့်ဝယ်နေတယ်"

ငယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေတဲ့ သားလေးဘေးကလူကို ငယ်ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်တော့ ထိုလူကလည်း ပြန်၍ခေါင်းညိမ့်မပြ။ ငယ်သားလေးနဲ့ ထိုလူကို မျက်တောင်မခပ် ကြည့်နေလိုက်သည်။

"သားဖေဖေကရော..."

"သားဖေဖေလား မရှိတော့ဘူး မေမေကပဲ သားကိုအမေလို အဖေလိုပြုစုစောင့်ရှောက်တာ၊ ဒါနဲ့သားတို့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်တော့မှာ"

"ဟုတ်လား... ဒီမှာအန်ကယ်ဖုန်းနံပါတ် သားတို့မြန်မာပြည်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လေ သားနာမည် အန်ကယ်ကိုပြောပြပါဦး"

"အားမာန်ပါ အန်ကယ် မေမေ့နာမည်က ငယ်တဲ့ ဘွားဘွား နာမည်က ဒေါ်သီထွန်း"

"အိုကေ အန်ကယ်သွားတော့မယ်၊ အန်ကယ်မိတ်ဆွေတွေ စောင့်နေမှာစိုးလို့"

ငယ်ရေခဲမုန့်ဝယ်ကာ သားလေးဆီကိုပြန်လာတော့ ထိုလူကသားလေးကို လက်ပြန့်တံဆက်ထွက်သွားသဖြင့် ငယ်တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုလူက ငယ်သားလေးဆီကို လာတော့မှ ဘာလို့ထွက်သွားရတာလဲ...။

"သား အဲဒီအန်ကယ်ကြီးနဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ စကားအများကြီး ပြောနေရအောင် အဲဒီ အန်ကယ်က မြန်မာလူမျိုးလား..."

ငယ်သားလေးကို ရေခဲမုန့်ပေးရင်း မေးလိုက်တော့...

"ဟုတ်တယ်မေမေ သားကမြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတော့မှာလို့ ပြောလိုက်တော့ သားနာမည်ကိုမေးပြီး သူ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးသွားတယ် မေမေ"

သားလေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သားလေးပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကဒ်ကိုယူကာ ငယ်ကြည့်လိုက်တော့...။ သူမသိနေတဲ့ နာမည်တစ်ခု။

"ဦးကဏ္ဍ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ"

"မေမေ အဲဒီအန်ကယ်ကို သိလို့လားဟင်"

သားလေးကို ငယ်ခေါင်းခါပြလိုက်ကာ

"မေမေ ဦးကဏ္ဍဆိုတဲ့လူကို မေမေသိနေတာလား... ဟင်၊ ဒါကြောင့် မေမေလာတော့ အဲဒီလူက မေမေ့ကိုရှောင်ထွက်သွားတာလား... ဟင်"

"အင်းပေါ့သားရယ် သူကမြန်မာနိုင်ငံမှာ နာမည်ကြီးပဲဟာ ဘွားဘွားလည်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့သူက မေမေတို့ကိုသိရင်လည်း သိမယ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရင်လည်း ဆောင်နေမှာပေါ့၊ သားဒီဖုန်းကဒ်ကို မေမေ

သိမ်းထားလိုက်မယ်နော် သားအဲဒီလူကြီးကို အဆက်အသွယ်မလုပ်ရဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ..."

"ထ မေမေတို့ အဝတ်အစားတွေ သွားဝယ်ရအောင်"

ငယ်သားလေးလက်ကိုဆွဲကာ အဝတ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ငယ်သားလေးအတွက် အင်္ကျီတွေသာ ဝယ်ပေးနေတာ အင်္ကျီအပေါ်မှာစိတ်မရှိ ကဏ္ဍဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကြီးက မတင်မကျဖြစ်လို့ နေလေသည်။

"မေမေ ဒီအင်္ကျီကြီးက သားနဲ့ကြီးနေတယ်။ မေမေ ခုနကဦးလေးဆီ စိတ်ရောက်နေတာလားဟင်၊ မဖြစ်တော့ဘူး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘွားဘွားကို ဒီကိစ္စပြန်ပြောပြရမယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ အဲဒီဦးလေးဆီ စိတ်ရောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရင် ဘာတွေယူသွားရမလည်း အဲဒါတွေရင်း အတွေ့လွန်သွားလို့ပါ"

"ဟွန်း မေမေကလည်း မေမေအတွေ့လွန်တာ အင်္ကျီတွေက သားနဲ့မတော်ပဲ ဝယ်သွားရင် ပိုက်ဆံတွေ အလကားပေးခဲ့ရတော့မယ်"

"သားကလည်း ဘာလို့ပိုက်ဆံတွေက အလကားဖြစ်ရမှာလည်း သားအခု မတော်သေးပေမဲ့ နောက်ကျရင် တော်လာမှပဲလေ၊ သားက ဒီခန္ဓာကိုယ်အတိုင်းပဲအမြဲရှိနေမှာမှ မဟုတ်တာ"

"မေမေကလည်း သားမတော်သေးပဲနဲ့ ဝယ်သွားရင် သားနဲ့အတော်ဖြစ်မယ့်နေ့ကို အတော်စောင့်ရမှာလေ အင်္ကျီတွေ ပိုးဟပ်ကိုက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"စိတ်ကလည်း ဆိုးရပြန်ပြီ အခုသားကအင်္ကျီတွေ တိုင်းကြည့်နေရတုန်းလေ မဝယ်ရသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ သားနဲ့မတော်တဲ့ အင်္ကျီတ ဝွဲ မေမေမဝယ်တော့ဘူးပြီးတော့ အခုဝယ်သွားမယ့် အင်္ကျီတွေလည်း ပိုးဟပ်မကိုက်စေရဘူး၊ နေပါဦး သားမေမေ့ကို လူလည်ကျတာလား သားအင်္ကျီတွေဘယ်တုန်းက ပိုးဟပ်ကိုက်ဖူးလို့လဲ"

"ဟီးဟီး မေမေကလည်း..."

သွားဖုံးလေးတွေ ပေါ်အောင်ရယ်ပြနေတဲ့ သားလေးကို ငယ်ကြည့်ကာ ငယ်ပါသားလေးနှင့်အတူ လိုက်ရယ်မိလိုက်ပြီး

"လူလည်လေး လာနောက်ထပ်အင်္ကျီတွေ ဆက်ကြည့်ရအောင်"

ငယ်သားလေး လက်ဆွဲကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး သားလေးအတွက် စိတ်ကြိုက် လိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"မေမေ သားဒီအင်္ကျီ တီရှပ်လေးယူမယ်၊ ဒီအင်္ကျီလေးက သားနဲ့အရမ်းလိုက်မှာပဲ ကြည့်ရတာ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်"

ငယ်သားလေး လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ တီရှပ်လေးကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရသွားလို့ မျက်လုံးထဲဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

မဟုတ်သေးဘူးငယ် မင်းသူ့အကြောင်းကို မေ့ထားတာကြာပြီ မင်းသားလေးက မင်းအနားမှာရှိတယ် မင်းသားလေးကိုသာ ဂရုစိုက်စမ်း...

ငယ်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးကာ သားလေးလက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ တီရှပ်လေးကိုယူပြီး သားလေးကိုယ်နဲ့တိုင်းလိုက်တော့ အနည်းငယ်ကြီးနေတာတွေ့ရသည်။

"သားအင်္ကျီက နည်းနည်းကြီးနေတယ် နောက်ထပ်တစ်ထည်ထပ်ကြည့်နော်၊ သားလိုအရွယ်က ဆိုဒ်တူတဲ့အင်္ကျီက ရှားတယ်သားရဲ့"

"မေမေကလည်း မေမေပဲ ခုနကပြောတယ်လေ သားခန္ဓာကိုယ်က ဒီ အတိုင်းရှိနေမှာမှ မဟုတ်တာလို့လေ၊ အဲဒီတော့ ဒီအင်္ကျီလေးကို သားဝယ် သွားမယ် နောက်တစ်လနှစ်လလောက်ဆို တော်မှာပါ။ မတော်လည်း ပူတဲ့ အချိန် ချောင်ချောင်လေး ဝတ်လို့ရတာပေါ့။"

ငယ်သားရဲ့ပါးလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါပြီသားရဲ့၊ စကားကြွယ်တဲ့သားကို မေမေဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ ဘူး သားသဘော သားသဘော..."

ငယ်သူမအနားက ဝန်ထမ်းမလေးရဲ့ လက်ထဲကို ထိုတီရှပ်အင်္ကျီလေး ထည့်ပေးလိုက်ကာ

"I'll take this shirt(ဒီအင်္ကျီ ငါယူမယ်), If the size is still small, show me(ဆိုဒ်သေးရှိရင် ငါ့ကိုပြဦး)..."

"OK Follow Me..."

ငယ်ဝန်ထမ်းမလေးခေါ်ရာ နောက်သို့ သားလေးလက်ကိုဆွဲကာ လိုက် သွားလိုက်သည်။

"Sister is the smallest size (အစ်မ ဒါအသေးဆုံးဆိုဒ်ပါပဲ)..."

"Thank you..."

သားလေးနဲ့ တိုင်းကြည့်လိုက်တော့ အကုန်လုံးတော်သည်မို့ သားလေး အတွက် ငါးထည်လောက် ငယ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ငယ်သားလေး အတွက် အင်္ကျီနဲ့ဖိနပ်၊ ပြီးတော့မေမေအတွက် လိုအပ်တာတွေဝယ်ကာ အိမ် သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

တီးတောင် တီးတောင်...

ငယ် တံခါးဘဲလ်တီးလိုက်တယ်ဆို မေမေတံခါး ဖွင့်ပေးလာကာ...

"မြေးလေးနဲ့ သမီးလေးက ပြန်လာကြပြီလား...၊ မေမေက နောက်ကျမယ် ထင်နေတာ၊ ဘယ်လိုလဲ မြေးလေး အကြိုက်တွေ့ရဲ့လား..."

မေမေသားလေးကို ခေါ်သွားသဖြင့် ငယ်လည်းတံခါးပြန်ပိတ်ကာ မေမေ နှင့်သားလေးအနောက်မှ လိုက်သွားလိုက်သည်။

"မြေးလေးနဲ့ သမီးလေး ရေလေးသောက်လိုက်ဦး၊ မေမေ ညစာစားဖို့ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ဦးမယ်"

"မေမေ ငယ်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ မေမေလည်း ငယ့်သားလေးကို တစ်နေကုန်ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေရောပေါ့"

"မေမေက သမီးထပ် မပင်ပန်းပါဘူး ငယ်ရယ်၊ ငယ်က တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်နေရတာ မဟုတ်လား...၊ မေမေက အမေတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ပါပြီ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ မေမေက အသက်ကြီးနေပြီ ပြီးတော့မေမေ ဖေဖေကိုထားခဲ့ပြီး ငယ်နဲ့အတူ လိုက်နေပေးတာနဲ့တင် ဒီတစ်သက်မေမေ့ကျေးဇူး ငယ်ဆပ် ကုန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ထမင်းခူးတာ ထမင်းဟင်းချက်တာ တို့ ငယ်ပဲလုပ်ပါရစေနော်"

"ဟုတ်ပါပြီကွယ် သမီးလေးသဘောပါပဲ ကြိုက်သလိုလုပ် သမီးလေးစိတ် ချမ်းသာရင် မေမေကျေနပ်တယ်"

"ဟုတ် သားလေး မေမေ့အိတ်လေး အခန်းထဲ သွားထားပေးနော်"

"ဟုတ်မေမေ..."

ငယ်သားလေးကို အိတ်ပေးလိုက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ထမင်းစားရန် ထမင်းပွဲပြင်နေလိုက်သည်။ ငယ်သူမကိုယ်တိုင် ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကို ကြည့်ကာ သူမဖေဖေကို သတိရမိသည်။

သားလေးမမွေးခင် သားလေးကိုယ်ဝန်ကို မလွယ်ခင်က ဖေဖေကိုယ်တိုင်
ငယ့်အတွက် ဟင်းချက်ပေးသည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေကငယ့်အတွက်
စံပြဖေဖေပါ ဒါပေမဲ့လည်း အခြေအနေတစ်ခုကြောင့်ငယ်နှင့်ဖေဖေ
ဝေးကွာခဲ့ရသည်သာမကမေမေ့ကိုပါဖေဖေနဲ့ဝေးရာသို့ဆွဲခေါ်လာခဲ့မိသည်။

ငယ်ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ဖြစ်တယ်ဆို မေမေနှင့်သားလေးကို လှမ်းခေါ်
လေသည်။

"မေမေနဲ့သားလေး ငယ်ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ ထမင်းစားဖို့လာခဲ့ကြတော့
နော်"

ငယ်ခေါ်လိုက်တယ်ဆို မေမေနှင့်သားလေး ရောက်ကာ ထမင်းဝိုင်းတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။ ငယ်လည်းမေမေ့ကို ဦးချကာ သားလေးကိုဟင်းတွေထည့်
ပေးပြီး ထမင်းစားနေလိုက်သည်။

"မေမေငယ်အန်တီဆုရဲ့ သားနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ငယ်နဲ့တွေ့ခဲ့
တာ မဟုတ်ပါဘူး သားလေးနဲ့တွေ့ခဲ့တာပါ"

"သမီးကို သူလာမနှုတ်ဆက်ဘူးလား..."

ငယ် ရေတစ်ခွက်မော့သောက်လိုက်ပြီး ထမင်းလုတ်ပါးစပ်ထဲ သွင်း
လိုက်ကာ။

"သူကငယ်ကိုနှုတ်ဆက်ဖို့အသာထား ငယ်သားလေးဆီကို လျှောက်လာ
တာတွေတော့ ငယ်ကိုမစောင့်ပဲ သားလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား
တယ်။ အစက ငယ်လည်းသူမှန်းမသိပါဘူး သားလေးနဲ့စကားပြောနေတာ
သားလေးက သူ့ရဲ့ကဒ်ကိုပြမှ သူမှန်းငယ်သိရတာ၊ တကယ်ပဲ သူငယ်ကိုမ
တွေ့ချင်လို့ ရှောင်သွားတာလို့ ထင်တယ်"

"သမီးရယ် သူ့မှာအလုပ်ရှိလို့ ထွက်သွားတာနေမှာပေါ့"

"အဟင်း သူလိုလူလား အလုပ်ရှိမှာ၊ ကောင်မလေးနဲ့ အပျင်းပြေထွက်လာတာ နေမှာပေါ့၊ သူလိုလူက အိမ်ထောင်ကျတာတောင် ခြေငြိမ်မှာမဟုတ်ဘူး"

"မေမေ့အထင် သူသမီးကိုလာပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ထွက်သွားစေချင်တာလား... ငယ်၊ သမီးနဲ့သူနဲ့က ဘာကိစ္စမှမရှိဘူးလေ ပြီးတော့တည့်မှမတည့်ကြတာ နောက်ပြီးငါးနှစ်လောက် ဝေးကွာထားကြတာဆိုတော့ သူစိမ်းတွေကထပ်ပြီးသူစိမ်းတွေဖြစ်သွားတာပေါ့"

"ငယ့်ကို သူလာနှုတ်ဆက်တာကို ငယ်လိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီဆုရဲ့သားနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေ့ကိုပြောပြချင်ရုံပါ"

"တွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးငယ်၊တွေ့လိုက်တာ၊ ငယ်ကတွေ့ပဲတွေ့လိုက်ရတာ မြေးလေးကတွေ့ခဲ့တာ"

"ငယ်လည်းတွေ့ခဲ့တာပါပဲ မေမေ၊ ငယ်ခေါင်းညိမ့်ပြတာကို သူကပြန်ပြီး ခေါင်းညိမ့်မပြပဲထွက်သွားတာလေ အဲဒီတော့ငယ်တွေ့ခဲ့တာပါ"

ငယ်ထိုသို့ပြောတော့ မေမေအရှုံးပေးသွားသည်။

"အိုကေမေမေ အန်တီဆုကို ပြောပြလိုက်မယ်"

"မေမေ ငယ်ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် ဘယ်သူနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ အန်တီစုကို ပြောပြစရာ မလိုပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အန်တီစုကငယ်နဲ့သူစိမ်းဖြစ်နေလို့ပဲ"

"မေမေက သမီးရဲ့မေမေပါ။ သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ သမီးဆန္ဒကို မေမေလိုက်လျောပြီးပြီ၊ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရင်တော့ မေမေ့ဆန္ဒကို သမီးလိုက်လျောပေးရမယ်၊ မေမေ့ဆန္ဒက သမီးအန်တီဆုရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်"

ငယ်မေမေ့ကို ဘာမှဆက်မပြောပဲ ထမင်းသာ ဆက်စားနေလိုက်သည်။
မေမေ့ဘက်က ကြည့်ရင်လည်းမမှား ငယ်ကသာ အမှားတွေချည်းလုပ်ခဲ့
သည် မဟုတ်ပါလား... ။

အခန်း {၂}

ကဏ္ဍ အိမ်ထဲဝင်လာတယ်ဆို ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ဖေဖေနှင့် မေမေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ကာ...

"ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာတွေကလည်း တင်းမာလို့ နေပါလား...၊ ဧကန်နု ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူနေကြတာလား..."

အရက်သောက်ထားသော ကဏ္ဍ၏ နှုတ်မှထွက်လာသော စကားတို့သည် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။ ဘယ်လောက်တောင် သောက်ထားသည်လည်းမသိ မိဘရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ပြီးတောင် ခေါင်းမထောင်နိုင်။ သူ၏အမေကတော့ ဒေါသထွက်နေတာ အမှန်။

"မင်းမူးလာပြန်ပြီလား... ကဏ္ဍ၊ ဘယ်အချိန်ထိ ဒီလိုလုပ်နေမှာလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ရင်လည်း မင်းမိဘတွေဖြစ်တဲ့ ငါတို့ကိုဂရုမစိုက်ဦး ကဏ္ဍရဲ့"

"မေမေကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်းလျှောက်သွားနေတာမှ မဟုတ်တာ အလုပ်နဲ့ပဲဟာကို၊ ပြီးတော့မေမေနဲ့ဖေဖေကို ဂရုမစိုက်ချင်လို့ မစိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး ဂရုမစိုက်သင့်သေးဘူး ထင်လို့"

"ဘာ..."

မေမေ "ဘာ"လို့အော်လိုက်တဲ့ အသံက ကဏ္ဍ မူးနေတာတွေ ပျောက်သွား ရသည်။

"ဆုရယ်ဖြည်းဖြည်း ပြောပါကွာ၊ တခြားဘေးအိမ်က လူတွေကြားသွား

ရင် မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ်ပဲအေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဆုသွား အိပ်တော့"

မေမေ လက်ညှိုးထိုးပြီးထွက်တော့ ကဏ္ဍခေါင်းလေးငုံ့နေလိုက်သည်။

"သား လာထိုင်ဦး ဖေဖေ မင်းကိုမေးစရာရှိလို့"

"ဟုတ်..."

ကဏ္ဍ ဖေဖေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်ဆို ဖေဖေကဏ္ဍရဲ့ ပခုံးကို ဖက် လာကာ...

"သား မင်းကိုဖေဖေမေးပါရစေ၊ သားလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ မင်းမေမေ မင်းကိုဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပူနေ လည်းဆိုတာ မင်းသိလား..."

"ဟုတ် ကျွန်တော်သိပါတယ် ဖေဖေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်တုန်းက ကျွန်တော်အမေရိက ရောက်နေတာပါ"

ပြောလိုက်ရင် "ဟုတ်ဟုတ်" အသက်သာကြီးလာတယ်။ ဟုတ်ကိုနှုတ်ဖျား ကမချသလို မိဘဆုံးမသည့် စကားများလည်း ကဏ္ဍနားထဲမဝင်တာ ကဏ္ဍ၏ ဖခင်သိသည်။ ထို့ကြောင့်...

"ပြောလိုက်ရင် ဟုတ်ဟုတ်ဟုတ်နဲ့ လုပ်လိုက်ရင်တလွဲ၊ ပြန်မပြော နားမ ထောင်ဆိုတာ မင်းကိုပြောတာနေမှာ။ ထားပါ အမေရိကကို ဘာကိစ္စသွား တာ"

ပြန်မပြော နားမထောင်သည့် သားဖြစ်သူကို "ထားပါ"ဟူ၍နဲ့သာအမြဲ အဆုံးသတ်ပြီးပြောစရာရှိရင်ပြောမေးစရာရှိရင်ဆက်မေးရသည်။ ဒါမှလဲသူ တို့သားဖနှစ်ယောက်လိုရင်းကိုရောက်မည်။

"ကျွန်တော် ဘာကိစ္စသွားတယ်ဆိုတာ အသာထားပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်

အမေရိကမှာ ငယ်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ် ဖေဖေ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်သားလေးနဲ့ပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခဲ့တာ၊ ငယ်သားလေးက တော်တော် အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ စကားပြောတာလည်း လည်မှလည်"

ကဏ္ဍစကားကြောင့် ကဏ္ဍ၏ဖေဖေသည် စဉ်းစားဟန်ပြုနေသဖြင့် ကဏ္ဍအဖေဖြစ်သူ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဖေဖေမေးပွတ်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကြားရဲ့လား...၊ ဒါမှမဟုတ် ကြားလျက်နဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား...၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်စကားတွေကို လျစ်လျူရှုနေတာလား... ဖေဖေ"

"ဒါမှမဟုတ်တွေက များနေပါပြီ သားရယ်၊ သားစကားတွေကို ဖေဖေ လျစ်လျူရှုထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားပြောတဲ့ ငယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ကိုကြားဖူးလို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလည်းဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ၊ သား မိန်းကလေးတွေက များတော့ ဖေဖေစဉ်းစား ရခက်နေတာပေါ့"

"လုပ်ပြီဖေဖေကတော့၊ ငယ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ပြောလည်း ဖေဖေသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ ငယ်ကဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းဦးကျော်သန်းဆိုလား ဦးသန်းကျော်ဆိုလား သူ့ရဲ့သမီး..."

ကဏ္ဍအဖေဖော်မှ

"ကျော်သန်း ကျော်သန်း..."

ဟုသတိရသွားသည့် ပုံစံဖြင့် နှုတ်မှထွက်လာသည်။

"အဲဒီလူကြီးရဲ့ သမီးနာမည်ကငယ်တဲ့ မှတ်မိပြီလား၊ မှတ်မိပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်သွားအိပ်တော့မယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကြောင့် ကျွန်တော်မူးတာတွေ တောင် ပျောက်သွားပြီ"

"အေးအေး သွားအိပ်တော့၊ မဟုတ်ဘူးလေ ဟေ့ကောင်နေဦး"

ကဏ္ဍဖေဖေပြောတာ ကြားပေမဲ့လည်း ဖေဖေဆီ ခြေလှမ်းတွေပြန်လှည့်
မနေတော့ပဲ အခန်းထဲသာ တန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့
လက်မှာ ကိုင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကာ လူ
လည်း ခုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်ပြီး ငယ့်အကြောင်း တွေးနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က...

"ကိုကိုကလေးကို ဒီအင်္ကျီလေး ဝယ်ပေးပါလား...၊ ဒီအင်္ကျီလေးက အရမ်း
လှတော့ ကလေးဝတ်ချင်လို့"

"ယူစေဗျာ ယူစေ..."

ကဏ္ဍသူဘေးက ချစ်သူမိန်းကလေးကို ခွင့်ပြုပေးလိုက်တယ်ဆို အင်္ကျီကို
သူ့ချစ်သူမိန်းကလေးက လက်မလှမ်းပဲ တခြားသူစိမ်း မိန်းကလေးက
လက်အလျင်အမြန် လှမ်းလာ၍ ထိုမိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

"Sorry ပါဒီအင်္ကျီက Order မှာပြီးသားပါ"

"ဒါဆိုမသိမ်းထားပဲ ဒီအင်္ကျီကို ချိတ်ထားသေးလည်းရှင့်"

"စာမဖတ်တက်ဘူးလားရှင့်၊ ဒီမှာစာရေးထားတယ် Order မှာပြီးသား
ဖြစ်၍ ဤအင်္ကျီပုံစံမျိုး လိုချင်လျင် ဆိုင်ရှိဝန်ထမ်းများအား ပြောရန် ဆိုပြီး
တော့လေ"

"ဒါဆို ကျွန်မမေးတာဖြေလေ ဘာလို့ချိတ်ထားသေးလဲလို့"

"ပြောပြီးပြီလေ မကျေနပ်သေးလို့လား..."

"ကျွန်မ လိုချင်တာ ဒီအဖြေမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုတွေ့တယ်နော် ဘယ်လို
ဆိုင်ရှင်က ဒီလိုဝန်ထမ်းမျိုး ခန့်ထားလည်း မသိဘူး"

"ရှင်ဒီထပ်ကောင်းတဲ့ အဖြေလိုချင်တယ် မဟုတ်လား...၊ ဒီအင်္ကျီက နမူနာ"

ထုတ်ပြထားတာ ရှင့်ဟာရှင် နာမွန်ပြီး စာကိုမတွေ့တာလေ အဲဒါကိုများ င
ယ့်ကိုများ အပြစ်တင်ချင်နေသေးတယ်"

"ရှင်ကျွန်မကို နာမွန်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား..."

"ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လည်း ထပ်ကြားချင်သေးလို့လား..."

"ကြည့်နေရှင့်ကို အလုပ်ထုတ်ခိုင်းပြမယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ တာဝန်ကျတဲ့သူ
ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းကိုယ် လာထိန်းဦး"

ကဏ္ဍငယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ရင်ဖုံးဝမ်းဆက်နဲ့
ဆံပင်ကုတ်ထောက် မျက်နှာက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်း
စင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းပေမဲ့ နှုတ်ကတော့ အာကြမ်းလျှာကြမ်း ခပ်စွာစွာ
ရယ်။ ကဏ္ဍသူမကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

"မင်္ဂလာပါအစ်မ ဘာများမပြေလည်တာရှိလို့လည်းရှင့်"

"ရှင့်ဝန်ထမ်းပေါ့ ကျွန်မကိုနာမွန်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ order မှာပြီး
သားအင်္ကျီကို ချိတ်ထားတယ်လေ လူကိုလည်း စာမဖတ်တက်ဘူးလေး ဘာ
လေးနဲ့လည်း ပြောသေးတယ်"

"အစ်မသွားလိုက်တော့ ညီမရှင်းလိုက်မယ်"

ဆိုင်တာဝန်ကျသူကို နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် ကဏ္ဍငယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
ကို အံ့သြမိသည်။

"ဒီမှာပြောတော့ ဘာဖြစ်လည်း ရှင့်လို customer ကို ကောင်းကောင်း
ဆက်ဆံနေတာ ကျေးဇူးတင်၊ ရှင်ဒီနေ့ငယ်နဲ့တွေ့တာမို့ ကံကောင်းတယ်
မှတ်၊ ဒီဆိုင်က ငယ်ပိုင်တဲ့ဆိုင် ဒီအင်္ကျီကို order မှာထားတဲ့သူက ငယ်ပဲ၊
ငယ်ပုံစံလေးကို သဘောကျလို့ ပြီးတော့ တခြားသူတွေလည်း လိုချင်မှာပဲ
ဆိုပြီး နမူနာထုတ်ပြထားတာ၊ ရှင်သာငယ်ကို အစကကောင်းကောင်း ပြော

မယ်ဆိုရင် ငယ်အလကားတောင် ပေးလိုက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အလကားမပြောနဲ့ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်တာတောင် ငယ်ရှင်ကို မရောင်းနိုင် တော့ဘူး။"

"ရှင်ဆိုင်ပိတ်အောင် ကျွန်မလုပ်ပြရမှာလား..."

ကဗျာဆန်ဆန် ပြုံးပြလိုက်တဲ့သူမကို ကဏ္ဍခဏတာတော့ မှင်သက်စွာ ငေးကြည့်လိုက်မိပြီး သူမရဲ့နှုတ်က ထပ်ထွက်လာမယ့် ကဗျာဆန်သော စကားလုံးတွေကို နားစွင့်နေမိသည်။

"အဟင်းရှင်ငယ်ဆိုင်ကိုပဲ ပိတ်ချင်လို့ မရဘူးနော်၊ ဒီနေရာ ပြီးတော့ဒီ တိုက်တစ်တိုက်လုံး ဒီ Shopping Centre တစ်ခုလုံး ငယ်ပိုင်တာ၊ အဲဒီတော့ ရှင်ပိတ်ချင်ရင် Shopping Centre တစ်ခုလုံးကို ပိတ်နိုင်အောင်တော့လုပ်၊ ပိတ်နိုင်သွားရင်တော့ ရှင်ကိုဆုချမယ်"

"ကိုကိုပြောတာ ကြားတယ်နော်၊ နောက်တစ်ခါ ကလေးကို ဒီကိုလုံးဝခေါ် မလာနဲ့တော့"

"ကိုကိုကလေးကို ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကလေးပဲ လာချင်တယ် ဆိုလို့ ကိုကိုက လိုက်ပို့ပေးတာ..."

"ရှင်..."

ကဏ္ဍချစ်သူ မိန်းကလေးထွက်သွားတော့ ငယ်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက် ကာ...

"ကိုယ့်နာမည်က ကဏ္ဍပါ..."

"မလိုပါဘူး ရှင်ငယ်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတော့ ရှင်ချစ်သူကို လိုက်ချော့ လိုက်ဦး"

ကမ်းပေးတဲ့လက်ကို ရိုက်ချလိုက်တဲ့ သူမကိုတော့ အကြာတင်းလေးဟု

ကဏ္ဍသတ်မှတ်လိုက်သည်။ ကဏ္ဍ မျက်မှန်တပ်လိုက်ကာ...

"အိုကေ မင်းတောင်မလိုအပ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်သေးတာပဲ၊ ငါလည်း သူ့ကို မလိုအပ်တော့ဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေးက အလကားပါကွာ ငွေကိုရေလိုဖြုန်း ရလို့ လိုက်ကပ်နေတာ"

"ရှင့်ကောင်မလေးက အလကားမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ကသာ အလကားပါ ရှင့်မှာအလုပ်ရှိလား မရှိလားတော့ ငယ်မသိဘူး သေချာတာတစ်ခုကတော့ ရှင်ကမိဘလုပ်စာ ထိုင်စားပြီး မိဘရဲ့ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းနေတာပဲ"

"မင်းတော်တယ် မဆိုးဘူး၊ ခွင့်ပြုပါဦး"

"မလိုပါဘူး ငယ့်ဆီက ခွင့်ပြုချက် တောင်းစရာ၊ သေချာတာတစ်ခုက ရှင် ငယ့်ဆိုင်ထဲက အမြန်ကြွပေတော့ ငယ်ကုမ္ပဏီကို သွားရဦးမယ်၊ ရှင်နဲ့ စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး"

"ကောင်းပါပြီငယ်"

"ကျစ်..."

စုတ်တစ်ချက်သပ်ကာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ သူမကို ကဏ္ဍလက်ပြန့်ဆက်ကာ သူမဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားထဲရောက်တော့ ချစ်သူမိန်းကလေးက ထိုင်စောင့်နေသည်။

"ကိုယ်ကမင်း Taxi ငှားပြီး ပြန်သွားပြီ ထင်တာ၊ ပြောပါဦး ဘယ်လိုဖြစ် ပြီး ကိုယ့်ကားထဲ ရောက်နေတာလဲ"

"ကိုကဏ္ဍ အဲဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်ရှေ့မှာ ရှင်ကျွန်မကို ဘာအချိုးချိုးတာလည်း အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်မထပ်တော်လို့ လှနေလို့လား..."

"မင်းသိရင်လည်း ပြီးတာပဲလေ ဘာလို့မေးနေသေးတာလည်း ထပ်ကြား ချင်သေးလို့လား..."

"ကိုကဏ္ဍရှင်ကျွန်မကို မချစ်ပဲနဲ့ ဘာလို့တွဲခဲ့သေးလည်း အဲဒါဆိုရင်"

"မင်းကရော ငါ့ကိုချစ်လို့တွဲခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ငါ့ရဲ့ငွေတွေကို မက်မောလို့၊ မင်းလိုချင်တာရလို့ တွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးလား..."

"ကျွန်မက အဲဒီလို မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူးနော် ကိုကဏ္ဍ"

"ဟားဟား မင်းကအဲဒီလိုမိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းမို့ပြောရဲတယ်နော်၊ မင်းငါနဲ့မတွဲခင်က ဘယ်အကောင်နဲ့ တွဲခဲ့လည်းဆိုတာ ငါသိတယ်နော်၊ မင်းဒီထပ် အပြောမခံနိုင်ရင် ငါ့ကားထဲထွက်သွားလိုက်တော့"

ဒုန်း...

ထွက်သွားတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ကဏ္ဍနှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်မိသည်။ မသေချာမရေရာရင် ခြင်တောင်မရိုက်တဲ့သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးဘယ်နှယောက်ရဲ့ အသည်းတွေ တစ်စစီ ကြွေကွဲသွားရပြီလည်းဆိုတာ အကွက်ချ စီစဉ်ခဲ့တဲ့သူသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

"ကိုဝင်းအောင်..."

ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်ဆို သူ့အသံကြောင့် ကိုဝင်းအောင် မတ်တတ် ထရပ်တာ သူတွေ့လိုက်ရသည်။

"ဆရာ..."

"ထိုင်ပါ ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ ဘာဖြစ်တာလည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ပုံစံနဲ့"

"ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ဘာမှဖုံးကွယ်မထားပါဘူး ဆရာ"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ..."

ကဏ္ဍ သူ့အလုပ်စားပွဲခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ...

"ကျွန်တော်ငယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြိုက်တယ်။ သူ့ကိုကျွန်တော်

စိတ်ဝင်စားတယ် ကိုဝင်းအောင်"

"ဗျာ ဘယ်... ဘယ်ကငယ်လည်း ဆရာ"

ကိုဝင်းအောင် သူ့အကြောင်းကို သိနေတာမို့ စကားတွေတောင် ထစ်ထစ်
ငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြောနေသောကြောင့် သူရယ်လိုက်သည်။

"ဟင်းဟင်း ကိုဝင်းအောင်ကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီမိန်းကလေးကို
အပျော်တွဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားရုံပါ၊ အဲဒီလောက်ထိ
လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့"

"ကျွန်တော်ကြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာရဲ့ဖေဖေနဲ့ မေမေသိ
ရင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ ကြောက်လို့ပါ"

"ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော်ရှင်းမှာပေါ့ ဖေဖေနဲ့
မေမေ သိသွားလည်း ခင်ဗျားကို အလုပ်မထုတ်ပစ်စေရဘူးလို့ ကျွန်တော်
ကတိပေးပါတယ်"

သူကတော့ ကတိပေးနေပေမဲ့ ကိုဝင်းအောင်ကတော့ ခြေဖျားလက်ဖျား
အေးစက်နေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘယ်တက်နိုင်ပါ့မလဲ။ အလုပ်က ကဏ္ဍရဲ့
ဖေဖေနဲ့မေမေ လက်အောက်မှာထပ် ကဏ္ဍ၏လက်အောက်မှာ မဟုတ်ပါ
လား...။ ကိုဝင်းအောင် တုံ့ဆိုင်းမနေပါ။

"ဒါဆိုကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလည်း ဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့ မိန်းကလေး
ကို ကျွန်တော်မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတော့ အကြောင်းကို စုံစမ်းဖို့ ခက်တယ်"

"မခက်ပါဘူးဗျာ၊ သူက Thi Shopping Centre တစ်ခုလုံးကို ပိုင်တယ်တဲ့၊
သူနာမည်က ငယ်တဲ့"

ငယ်ဟု ပြောတော့ ကိုဝင်းအောင်၏ အေးစက်နေသည့် ခြေဖျားလက်ဖျား
တွေ အနည်းငယ် နွေးထွေးလို့သွားသည်။ အလုပ်တွေကို သူနဲ့ပစ်ထားလို့

သူ့ဆရာကဏ္ဍက ငယ့်ကိုမသိပေမဲ့ သူကတော့အလုပ်နဲ့အချိန် ကုန်နေရ သည့်လူမလို့ ငယ်ဆိုသည့်မိန်းကလေး၏ ကျော်ကြားမှုကို သူသိသည်။ ချဉ်းကပ်ဖို့ မလွယ်သည့် မိန်းကလေးမလို့ သူ့ဆရာကို ပြောပြဖို့ ဝန်ပေါ သည်။

"ငယ်ဟုတ်လား..."

ထိုသို့မေးသည့် ကိုဝင်းအောင်ကို ကဏ္ဍခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

"ဆရာအစက ပြောတော့ နာမည်တူတယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော်မသိဘူးလို့ ပြောတာဗျ၊ ဆရာပြောသလောက်ဆိုရင် ငယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးက Thi Shopping Centre တစ်ခုလုံး ပိုင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကုမ္ပဏီတွေ ရှယ်ယာ ဈေးကွက်တွေကိုလည်း ပိုင်သေးတယ်"

"ဖေဖေနဲ့ရော သိလားဗျ..."

"သိပ်သိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာ့အဖေ ဦးဆောင်တုန်းက ငယ့်ရဲ့အဖေ က ခဏခဏ လာနေကျဆရာရဲ့ နာမည်က ဦးသန်းကျော်တဲ့ မယုံရင် ဆရာ့ ဖေဖေကို မေးကြည့်လိုက်"

ကဏ္ဍ အားရှိသွားသည်။

"မမေးကြည့်တော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းပြောတာကို ငါယုံပါတယ်၊ မင်းကိုယ့်လို့ လည်း ငါ့လက်ထောက် ခန့်ထားတာပေါ့၊ ဒါဆိုငယ်အကြောင်းလေး သွား စုံစမ်းပေးပါဦး"

"ဗျာ..."

"မဗျာပါနဲ့ ကိုဝင်းအောင်ရယ်၊ စုံစမ်းပေးနော် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလို့"

"ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အထင် ငယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားတာထပ်ပိုများ ပိုနေသလား ဆရာ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေတုန်းက ကျွန်တော်ဒီလောက် အလုပ်မရှုပ်

ဘူးလေ အဲဒါကြောင့်ပါ"

"မင်းစုံစမ်းမပေးရင်တော့ မင်းကိုအလုပ်ထုတ်မယ့် သူကဖေဖေနဲ့မေမေ မဟုတ်ပဲ ကျွန်တော့်ကိုဖြစ်စေချင်တာလား... ကိုဝင်းအောင်"

နောက်ဆုံးတော့ ကိုဝင်းအောင်သည် ကဏ္ဍ၏ဖေဖေမေမေထပ် ကဏ္ဍကို ပြန်ကြောက်ရသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းပဲ စုံစမ်းပေးပါ့မယ်ဗျ"

"ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လေးသွားဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်တော့မယ် မနက်ဖြန်မှတွေ့ကြတာပေါ့"

ကဏ္ဍကိုဝင်းအောင် ရုံးခန်းပြင်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ကာ သူထိုင်တဲ့နေရာ တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး..

"ငယ်မင်းကိုတော့ ကိုယ်တကယ် စိတ်ဝင်စားမိသွားပြီ၊ ကိုယ့်လက်က လွှတ်အောင်သာ ပြေးပေတော့၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့သတို့သမီး ဖြစ်လာစေရမယ် ငယ်"

တိကျတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကဏ္ဍစားပွဲခုံပေါ်မှာ ပစ်တင်ထားတဲ့ ကားသော့ကိုယူကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

"အတော်လေး ပျော်ခဲ့ရဲ့လား... မောင်ကဏ္ဍ"

"မေမေ..."

ဧည့်ခန်းမှာ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေတဲ့မေမေ့ကို တွေ့တော့ ကဏ္ဍအံ့သြသွားရ သည်။ တရားစခန်း တစ်လလောက် ဝင်မယ့် မေမေက တစ်ပတ်တောင် မ ကြာပဲ အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေလို့လေ။

"ဘာမေမေလည်း အခုချိန်က အလုပ်ပြီးတဲ့အချိန် ဟုတ်လို့လား မောင် ကဏ္ဍ ထမင်းစားချိန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပါဦး ဘာလို့အိမ်ကို

အစောကြီး ပြန်လာရတာတုန်း"

"မေမေကလည်း..."

ကဏ္ဍမေမေ့အနား သွားထိုင်လိုက်ကာ မေမေ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား
လိုက်သည်။

"ကျွန်မမေးတာ ဖြေပါဦး၊ ဘယ်တွေကို ဘယ်ကောင်မလေးခေါ်ပြီး
လျှောက်သွားနေတာလည်း မေမေ့မှာ တရားစခန်းဝင်ရတာ စိတ်မဖြောင့်
ဘူး"

"မေမေ စိတ်မဖြောင့်အောင် သားဘာများလုပ်မိလို့လည်း မေမေရ..."

"ဘာများလုပ်မိလို့လည်း ဟုတ်လား...၊ အဖေမူးလဲတာ ဖုန်းဆက်တာ
သားကရောက်မလာဘူးလို့ အိမ်အကူလေးက ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
မေမေမွေးတဲ့သူက မေမေနဲ့မတူရတာလည်း ကုမ္ပဏီကိုလည်း ဂရုမစိုက်
မိဘကိုလည်း ဂရုမစိုက်နဲ့ မေမေသေရင်တောင် သေလမ်းဖြောင့်မှာ မဟုတ်
ဘူးသားရယ်၊ မင်းဘယ်တော့မှ လိမ္မာမှာလည်း မင်းအရွယ်ကငယ်တော့တဲ့
အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး"

"သားမကြာခင် လိမ္မာတော့မှာပါ မေမေ၊ ဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းဦးသန်း
ကျော်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ တွေ့ပေးမယ်ဆိုရင်ပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ"

"သူ့သမီးငယ်ကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလို့ မေမေ"

"ဘယ်လို..."

ကဏ္ဍလက်သန်းလေးကိုကပ်ပြီး ပြောနေတာတောငါ် မေမေ့ရဲ့အသံ
ကြောင့် ရင်တောင်တုန်သွားရသည်။

"မေမေ ဘာများဖြစ်လို့လည်း ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ပေးချင်ဘူးလားဟင်"

"တွေ့ပေးချင်တာပေါ့ သားရယ်၊ ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလည်း ကြား
ကြားချင်း မေမေအံ့ဩသွားလို့ပါ၊ အဆင်သင့်သာ ပြင်ထားလိုက်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို အများကြီးချစ်တာ"

ကဏ္ဍမေမေပါးလေးကို နမ်းရင်း ငယ့်မျက်နှာလေးကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ
ငယ့်ကိုထပ်တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိက သူ့အတွက်ပျော်ရွှင်မှု တစ်ခုပင်။
သူမေမေ့ကို မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တောင်းဆိုဖူးတာ ပထမဆုံး
အကြိမ်ပါ...။
